

أَحَبُّ لَهُ تَعْجِيلَ الصِّيَامِ فَإِنْ كَانَ آخِرَهُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ شَيْءٌ». این خبر سندا ضعیف است و بعلاوه معرض عنه اصحاب است از این رو آن را کنار می گذاریم و نمی تواند با آن اخبار مذکور تعارض کند ، بقیه بحث بماند برای جلسه بعد ...

و الحمد لله رب العالمین اولاً و آخراً و صلی الله علی محمد و آله الطاهیرین

ع) قَالَ إِذَا مَرِضَ الرَّجُلُ مِنْ رَمَضَانَ إِلَى رَمَضَانَ ثُمَّ صَحَّ فَإِنَّمَا عَلَيْهِ لِكُلِّ يَوْمٍ أَفْطَرَهُ فِدْيَةٌ طَعَامٍ وَهُوَ مُدٌّ لِكُلِّ مَسْنَكِينَ قَالَ وَكَذَلِكَ أَيْضاً فِي كَفَّارَةِ الْيَمِينِ وَكَفَّارَةِ الظَّهَارِ مُدًّا مُدًّا وَإِنْ صَحَّ فِيمَا بَيْنَ الرَّمَضَانَيْنِ فَإِنَّمَا عَلَيْهِ أَنْ يَقْضِيَ الصِّيَامَ فَإِنْ تَهَاوَنَ بِهِ وَقَدْ صَحَّ فَعَلَيْهِ الصَّدَقَةُ وَالصِّيَامُ جَمِيعاً لِكُلِّ يَوْمٍ مُدًّا إِذَا فَرَعَ مِنْ ذَلِكَ الرَّمَضَانَ». آیه الله بروجردی قائل است که سند به خاطر علی بن آبی حمزه بطائنی ضعیف است ، به هر حال این سه روایت مربوط به مریض است ولی امام قدس سره قائل است که این روایات ترک عمدی را هم شامل می شود (در صورتی که بعد از ترک فرد مریض شود و تا سال بعد نتواند روزه بگیرد) ، اما آیه الله بروجردی قائل است که چنین نیست و در نتیجه در فرض مزبور فقط قضا به گردن فرد واجب است ایشان قائل است که مورد این روایات فقط کسی است که از روی عذر و اینکه مریض شده است روزه نگرفته و بعد مرضش تا سال بعد ادامه یافته است و مورد ترک عمدی روزه را شامل نمی شود در نتیجه در ترک عمدی روزه فدیة ای وجود ندارد .

بعد صاحب عروة اضافه می کند : « و كذا إن فاتته لعذر ألف بل ارتفع في أثناء السنة و لم يأت به إلى رمضان آخر متعمدا و عازما على الترك أو متسامحا و اتفق و لم يستمر ذلك العذر عند الضيق فإنه يجب حينئذ الجمع ». صاحب عروة در این مورد دو فرع را متذکر می شود اول اینکه فردی است که عزم و تصمیم گرفته است که قضای آن را تا ماه رمضان سال بعد به جا نیاورد و دوم اینکه او چنین عزمی ندارد ولی همچنان تنبلی کرده و به تاخیر می اندازد ، صاحب عروة در این دو صورت قائل است که هم قضا بر گردن اوست و هم كفارة ی تاخیر و دلیل مسئله همان سه روایتی است که خواندیم .

خوب واما در اینجا یک روایت متعارض هم وجود دارد و آن خبر ۷ از همین باب ۲۵ می باشد ، خبر این است : « بِإِسْنَادِهِ (شیخ طوسی) عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَبْدِ بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (ع) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ رَجُلٍ يَكُونُ مَرِيضاً فِي شَهْرِ رَمَضَانَ ثُمَّ يَصِحُّ بَعْدَ ذَلِكَ فَيُؤَخِّرُ الْقَضَاءَ سَنَةً أَوْ أَقَلَّ مِنْ ذَلِكَ أَوْ أَكْثَرَ مَا عَلَيْهِ فِي ذَلِكَ قَالَ